

Kapitola 1

V bazénu už zase plavaly mrtvé myši.

Teplý vítr přinášel od lesa vůni pryskyřice, čeřil vodní hladinu a vlnky prozářené sluncem vrhaly na tyrkysové dno krajkové odlesků. Na osm hodin ráno bylo nezvyklé horko. Na stoncích nepokosené trávy osychaly poslední kapky rosy a třpytily se chvíli zlatě, chvíli duhově, podle toho, v jakém úhlu se k nim Ester postavila. Takovýhle den by chtěl každý začít koupelí v bazénu, pomyslela si, jenže ty nechutné myši mrtvolky zahradní idylu kazí. Ohlédla se ke dvěma srubovým bungalovům, které pronajímala turistům. Oba měly zavřené okenice a neožývaly se z nich žádné hlasy. Je naděje, že hosté ještě spí? Mrzelo ji, že dnes vstala tak pozdě, jinak by si s utopenými hlodavci snadno poradila za rozbřesku a beze svědků, jako to udělala už několikrát. Do bazénu pak pokaždé přidala tabletu chlóru a hosté se mohli spokojeně koupat.

Co oči nevidí...

Do vybudování penzionu na slunném svahu na jižním okraji Prahy nainvestovala Ester Černá spoustu času a peněz, svých i vypůjčených. Přijíždělo k ní mnohem méně hostů, než předpokládala, nejspíš kvůli mizernému spojení do centra Prahy, ale přesto nepropadala beznaději, protože si statek z počátku dvacátého století tak zamilovala, jako by to byl její rodný domov. Když se neplánovaně ocitla se dvěma malými dětmi sama, bez práce a bez slušné praxe, vymyslela si, že povede penzion na rozhraní velkoměsta a venkova, a ačkoli byla mizerná organizátorka, nakonec dosáhla svého. Vzala si hypotéku a koupila a zrenovovala dům na polosamotě za humny obce Točná, která nedávno začala patřit do katastrálního území hlavního města. Ester tudíž směle mohla inzerovat „ubytování v Praze“ (hranice hlavního města ležela nějakých tři sta metrů za jejím pozem-

kem), a přitom jí hned za zahradou začínal les, ze kterého občas vyšly srny, a k snídani mohla hostům dávat jahody vypěstované na vlastních záhonech. Ke statku se jezdilo po venkovsky vyhlížející záplatované slepé asfaltce a nejbližšími sousedy byli obyvatelé dvou omšelých stavení u silnice v údolí. Za úzkým pásem smíšeného lesa se sice množily moderní domky s nevkusnými balkonky, zábradlíčky, vikýři a balustrádami a vítr z té strany přinášel drncání sbíječek a jakot cirkulárky, ale Esterin statek naštěstí pořád ještě obklopoval les a pole. Měla bys okolní pozemky koupit, než se na nich také začne stavět, radila jí Anna, možná bys na tom do budoucna zbohatla! Dokonce na internetu zjistila, komu pole vedle statku patří, ale tomu se Ester jenom usmívala. Má co dělat, aby si vydělala na jídlo a na režijní náklady penzionu, a měla by kupovat pole? Když loni na jaře na obzoru během několika dní vyrostla vysoká montovaná hala, Ester zpanikařila. Měla Anna pravdu? Promění se okolí ve staveniště, nebo dokonce v průmyslovou zónu? Sedla do auta a jela se na halu podívat a zjistila, že je to skladiště vysokozdvizných vozíků a že vedle něj už stojí základy dalších dvou plechových monster. Probrečela večer a druhý den napsala dopis majiteli pozemků před svým penzionem, jehož adresu jí Anna vypsalas z katastru nemovitostí. Prodal by svá pole? Za kolik?

Vůbec neodpověděl.

Rozhodla se tedy, že jí bude jedno, co se staví na obzoru, a když vyhlížela ze zahrady, důsledně barevné montované krabice přeskakovala pohledem. V létě se trochu schovaly za jabloňovou alej podél silnice, v zimě to bylo horší. Další komerční budovy k nim zatím nepřibyly. Anna si ovšem nedávno někde přečetla, že se brzy bude měnit územní plán Prahy, a nepřestávala věštit katastrofy. Pole okolo Esterina statku se rozparceluje na pozemky určené k zastavění, to je víc než jisté! Měla smysl pro drama, vždyť se živila jako scenáristka televizního seriálu, takže barvitě líčila rozbagrovanou půdu, vykácený les a pětipatrové činžáky pět metrů od hrany Esterina pozemku. Ester to ne-

chtěla poslouchat. Nerada se nervovala kvůli něčemu, co stejně nemůže změnit, a budoucnost ji nikdy moc nezajímala. Proč by se měla znepokojovat něčím, co ještě ani neexistuje?

Například zrovna teď jí mnohem víc starostí dělaly myši v bazénu.

Mrtví hlodavci se ve vodě objevovali denně už týden. Kde se berou? Ester trávila ve statku třetí léto, a ještě nikdy z něj nemusela z bazénu lovit utopené myši. Že by se letos přemnožily? Nebo je to tím horkem a suchem? Ano, nejspíš to bude suchem; hlodavci cítí vodu, jdou se do bazénu napít, ale přepadnou dovnitř, nedokáží se po hladkém okraji vyškrábat ven a utonou. Asi bude muset na noc bazén překrývat nějakou sítí, jenže je tak velký, že se to bude dělat špatně. Měla by ho tedy vypustit? Poprvé zalitovala, že chtěla svému penzionu dodat nádech luxusu něčím tak nepraktickým, jako je obrovský bazén se světly pod hladinou, která večer nádherně září do tmy. Přidělala si tím hodinu práce denně, protože i když myši dřív z vody lovit nemusela, hladina po ránu byla vždycky plná utopených mŕ a brouků.

Ester pokrčila rameny, ještě jednou se ohlédla po bungalovech a zamířila do kůlny pro sítku na dlouhé násadě. Na přemýšlení není čas, musí se myši zbavit dřív, než hosté vyjdou ven.

Naházela hlodavce do pole, odstranila z bazénu i utopený hmyz, přidala tabletu chlóru a zapnula cirkulaci vody. Šplouchání vlnek svádělo ke koupeli, jenže bazén tu byl v první řadě pro hosty a Ester na rozdíl od nich věděla, co v něm plavalo.

Že by do vody někdo ty myši házel schválně?

Někdo, komu ona nebo její penzion leží v žaludku? Někdo, kdo jí chce kazit kšefty, už tak mizerné? Ester věděla hned o několika lidech z okolí, kteří by nejraději viděli penzion Na Statku zavřený. Kupříkladu ta kudrnatá paní z Točné, jak jen se jmenuje, která pronajímá podkroví svého zatuchlého domku na křižovatce a nedávno v samoobsluze Ester obvinila, že jen kvůli ní

nemá žádné klienty a nejspíš bude muset s podnikáním skončit a přihlásit se na podporu. Její nejbližší sousedé, obyvatelé jednoho ze dvou domků přilepených ke slepé asfaltce, měli pro změnu dojem, že auta Esteřiných hostů jezdí okolo jejich dveří příliš rychle, a dokonce na ni kvůli tomu podali stížnost na městský úřad. Jako by mohla za chování lidí, kteří jí platí za ubytování!

Ester sraštila čelo. Je možné, že se dnes v noci někdo potuloval po jejích pozemcích, zatímco ona spala ve statku úplně sama? Večer ji při usínání vyrušil dusot z půdy, a i když ho určité měly na svědomí jen kuny, do zátylku se jí zahryzl strach.

Zalitovala, že jí při budování penzionu nezbylo dost peněz na plot a bytelnou bránu. Nebyla žádný strašpytel, ale občas ji trochu zneklidňovalo, že žije sama se dvěma malými dětmi na poměrně odlehlem místě. Osvojila si trochu podivínský zvyk: před spaním vždycky schovala všechny ostré nože a nůžky do zásuvky a zamkla je. Cítila se pak ve velkém prázdném domě bezpečněji... Možná by si měla pořídit alespoň psa. Asi poprosí svého nejbližšího souseda Matěje, aby jí udělal dobrou cenu na jedno ze štěňat, které se před měsícem narodily jeho feně bernardýna.

Při pomýšlení na Matěje se Ester pousmála. Docela ráda by ho zase viděla. Že by dala do košíku čerstvě upečený bochník domácího chleba a donesla mu ho? Matěj Stránský se na humna Točné přistěhoval letos v zimě, zabydlel se v zanedbaném domku u silnice, a postupem času se s Ester spřátelili. Pověděl jí o sobě málo: je rozvedený, bezdětný a přestěhoval se do Prahy, protože ho doma na jižní Moravě nic nedrželo. Ester mátló, že tak milý a pohledný muž jako on žije osaměle, ale třeba je to jeho volba, nikoli úděl. O své bývalé ženě odmítal mluvit a Ester to respektovala. Ani ona se mu příliš nesaržovala, i když by docela ráda přátelství posunula do intimnější roviny. Neměla by Matěje pozvat na večeri, když je tu teď výjimečně bez dětí? Hosté do té doby odjedou a nikdo další se zatím neohlásil, takže je

dost velká šance, že ji čeká poustevnický víkend... Docela se na vzácnou samotu těšila.

Po štěrkové cestičce lemované tújemi se vydala od bungalovů zpět do statku, jehož otevřeným oknem se ven linula vůně domácího chleba. Ester se rychlým pohledem na hodinky ujistila, že snídaně pro hosty se musí ještě nejméně deset minut péct, a pak se uvelebila na dřevěné lavici v polostínu pod ořešákem. Dcery odvezla na týden k matce, měly by se vrátit až v neděli večer. Kdy naposledy měla tolik času jen pro sebe? Odkopla pantofle a položila bosá chodidla na kamennou podlahu, mramorovanou fličky světla a stínu. Do koruny ořešáku se opřel vítr, nadzvedl jí lem bavlněné sukně, ale vzduch neochladil. Horké ráno jí připomnělo líné dny na Bali, kde prožila třináct let. Její tamější dům měl v oknech místo skel jen síť proti hmyzu, protože kdyby místnostmi třeba jen hodinu volně neproudil vzduch, bylo by v nich vedro k zalknutí... Ester zavřela oči a vybavila si kmen stromu prorůstající středem domu (při stavbě překážel, ale místo aby ho s Yonem nechali pokácet, jednoduše ho obestavěli a koruna šuměla nad střechou), sochu Buddha v ložnici, širokou postel plnou zářivě barevných polštářků a vzdálené hučení oceánu. Na Bali se stala dvojnásobnou matkou, s čímž v té době už vůbec nepočítala, a ač tam původně odjížděla nerada a pod tlakem okolností, nakonec tam byla šťastná. Když se pak vrátila do Čech (opět nerada a pod tlakem okolností), na nějaký čas propadla dojmu, že ty nejlepší roky života už má za sebou, že přítomnost ve srovnání s minulostí už vždycky dopadne špatně a že víckrát nedokáže zapustit kořeny.

Omyl!

Rozhlédla se po dvoře zalitým sluncem a usmála se – zase je jí dobře, zase je někde doma. Opět se dokázala zamilovat... Polekaně střelila pohledem po domku za lánem pšenice, jako by jí jeho obyvatel mohl na dálku číst myšlenky. Matěj je sice osamělý stejně jako ona, ale to samo o sobě není dostačujícím důvodem, aby považoval jejich vztah za víc než přátelský. I když

se často navštěvovali a rozebírali spolu kdeco, ještě o sobě neprozradil nic osobního, skoro jako by si ji záměrně držel od těla nebo se za svoji minulost styděl. Ne, neměla by si dělat naděje, že si ji pustí k tělu. A možná je to dobře, protože její milostný život byl odjakživa jeden velký propadák, a každá nová vášeň bude jen předeheurou pro další zklamání. Snad už se dostatečně poučila!

Jestě loni na podzim si myslela, že ve svých čtyřiceti letech už to má v hlavě srovnané; že její život konečně nabral ustálený směr, ze kterého už nevybočí. Bude provozovat penzion, vychovávat dcery, péct chleba v domácí pekárně, čistit bazén, navrhovat a šít šaty na panenky, psát si deníky a posílat dlouhé maily Anně s Marcelou. Ne že by si chtěla hrát na jeptišku, to v žádném případě, pouze se skálopevně rozhodla, že se už nikdy nezamiluje, protože láska ji pokaždé zbaví vlastní vůle, promění ji v poslušnou loutku a sama sebe tím zničí. Ester odjakživa poctivovala obrovskou touhu potěšit druhé, vyjít jim vstříc, zažít souznění duší, a poměrně záhy zjistila, že lze snadno a rychle splynout prakticky s kýmkoli; stačí zrcadlit jeho nálady, převzít za své jeho názory a sdílet jeho touhy. Byla mistryně ve vcítění a už od dětství dokázala být šťastná mnoha rozličnými způsoby podle toho, s kým, kde a jak zrovna žila. Kdykoli se zamilovala, stala se věrným odrazem objektu své touhy. Nebyla to přetvářka – Ester se měnila doopravdy. Jestliže se partner zmínil, že nemá rád červenou barvu, hned si v ní začala připadat ošklivá; podivil se, že si lije do kávy mléko, zamilovala si ji černou jako on; zhnuseně ohrnul nos nad knihou na jejím nočním stolku, nahradila ji tedy dílem jeho nejoblíbenějšího autora. Muži však o souznění zjevně nestojí, soudila. Proč by ji jinak v její přizpůsobivosti podporovali, jen aby ji časem opustili kvůli hysterické, náročné, sobecké potvoře? Zachovali se tak všichni, se kterými dosud žila, takže chyba je zřejmě v ní. Dokázala by vůbec milovat muže, který by toužil po harmonii stejně jako ona? Měla dojem, že by se jí líbilo, kdyby si s partnerem vycházeli vstříc na-

vzájem a potkávali by se někde uprostřed. Zatím ale nepotkala žádného muže, se kterým by to bylo možné.

Rozchody Ester nesla těžce, ale jakmile smutek odezněl a samota jí dovolila navázat přátelství se sebou samotnou, pokaždé ji zaplavil úžasný klid. Proč si všechny ženy hledají partnera, aby z nich „sejmul tíhu samostatného života“, když ona se cítí nejsilnější sama? Už dávno došla k názoru, že by pro ni bylo nejlepší, kdyby procházela životem jako sólistka, jenže lásku si bohužel zakázat neuměla, takže ji z období hojivého klidu pokaždé dřív nebo později vytrhl další muž, jemuž se bezvýhradně odevzdala. Bude to tentokrát Matěj?

Po rozchodu s Yonem z Bali byl návrat k sobě samotné obzvlášť deprimující. Po dramatických hádkách s otcem svých dětí měla Ester v duši jako vybombardováno a téměř nebylo kam se vracet. Zpětně byla vděčná, že z nedostatku lepších možností obživy zatoužila právě po penzionu. Z nejhorších depresí ji vytáhlo stěhování do rozpadlého statku, na jehož koupi a náročnou rekonstrukci kromě hypotéky použila polovinu peněz za prodaný dům na Bali. Když večer dvojčata spala, Ester se nořila do svých deníků z dětství a dospívání a připomínala si, jaká kdysi byla a co měla ráda: navrhování a šití oblečení, čtení cestopisů, psaní deníků, osamělé toulky po lese, červenou barvu, kafe s mlékem. Ačkoli... byly tehdy všechny tyhle záliby a myšlenky opravdu její? Nepřevzala je kupříkladu od Anny?

Ať to bylo jakkoli, vhléd do minulosti jí teď dodával klid a sebedůvěru. Blahořečila si, že si kdysi dávno začala deníky psát. Sešity v tvrdých deskách dřímaly dlouhé roky v krabici u matky na půdě a Ester k nim při každé návštěvě tajně přidávala další a další. Až tady Na Statku je měla konečně všechny u sebe a mohla jimi libovolně listovat.

Nevadilo by mi, kdybych se už nikdy nezamilovala, naškrábala si do sešitu loni na podzim. Samozřejmě netvrdím, že bych chtěla žít sama, ale přátelství nebo vztah z rozumu mi připadá lepší než láska, protože ta člověku bere klid a sílu.

Mají to tak všichni?

Například taková Anna se dokáže zamilovat, aniž by se vzdala třeba jen střípku sebe sama. Samozřejmě také touží po splynutí, ale představuje si, že její protějšek splyne s ní, nikoli ona s ním. O tom Ester věděla své.

Každopádně mám najednou hledání harmonie ve dvou plné zuby, stálo v dalším zápisu z posledního podzimu. Bohatě mi stačí harmonie se sebou samotnou.

Jenže pak přišla zima a ona na slepé záplatované asfaltce potkala Matěje...

Ano, je to tak, už zase v tom lítá. Jak mžourala do koruny ořešáku prozářené sluncem, uvědomila si, že se navzdory rozhodnutí zůstat sama nechce citům bránit. Vždyť kolikrát se ještě v životě zamiluje?

V náhlém popudu sáhla do kapsy, vytáhla mobilní telefon a napsala zprávu: „Ahoj Matěji, nechceš přijít v pátek v sedm na kuře na kari? Budu doma sama.“ Odvahu ztratila až ve chvíli, kdy vzkaz putoval éterem k příjemci, a to už se pozvání nedalo vzít zpět.

Potrásla hlavou, a než aby dál v duchu rozvíjela téma „já a muži“, šla vyndat chleba z pekárny. Na snění není čas, hosté musí jíst.

Když balila bochník do utěrky, zazvonil telefon. Matěj? Ne, Anna. Její hlas zněl dutě, jako by byla nastydlá nebo uplakaná.

„Nevolala ti Agáta?“

„Kdy?“

„Dneska, včera... nevím!“ Je to tak, Anna pláče. Co jí zase dcera provedla? Pohádaly se? Nebylo by to poprvé ani naposledy. „Kdykoli. Ozvala se ti?“

„Ne. Stalo se něco?“

Anna se hlasitě vysmrkala. „Utekla. Už víc než týden je nevěstná.“

„Utekla z ústavu?“

„Jo! Odkud jinud, sakra?“

„Jak mohla utéct?“ Ester začala křičet. „Proč jsi mi nezavolala dřív, Anno? Proč Agy utekla? Hledá ji policie? Co se sakra stalo?“ Měla na jazyku spoustu dalších otázek, ale spolkla je. Klid, přikázala si v duchu. *Měla bys jí být oporou, ne na ni ječet. Volá ti proto, že chce slyšet slova útěchy, jinak by se ti nejspíš vůbec neozvala.* Jejich dlouholeté přátelství tak už bylo nastavené.

„Nevím, proč utekla. Večer měly mít holky maškarní besídku. Prý se na ni těšila. Vymýšlela ostatním kostýmy. U oběda spolubydlící slíbila, že jí odpoledne ušije nějakou čelenku nebo co.“ Anna se rozvzlykala. „Pak se zvedla od jídla a řekla, že jde na záchod. Od té doby ji nikdo neviděl!“

„Jak mohla odejít z domu, aniž by si toho někdo všiml?“

„Není to vězení, jen výchovný ústav. Nemají tam žádné mříže, nic takového. Snad ani nezamykají bránu. Utéct se dá snadno.“ Anna se odmlčela. „Já jen nechápu, proč zmizela! A když už, proč nejela domů? Kde je? Byly jsme přece domluvené, že bude celé prázdniny u tebe. Měla dostat volno už za čtrnáct dní...“

Jak utěšovat někoho, kdo pláče do telefonu? Kdyby měla Ester kamarádku vedle sebe, objala by ji. Nechtělo se jí však do sluchátka opakovat prázdné fráze, a tak mlčela a čekala, až se Anna uklidní.

A kdo obejmeme a utěší ji?

Ester sedmnáctiletou dceru své nejlepší kamarádky milovala. Dlouho to vypadalo, že sama zůstane bezdětná, a tak si tišila mateřské pudy na Agátě. Žila sice na Bali, ale při každé návštěvě v Čechách se s Annou i Agátou setkávala, a i když pak už měla vlastní rodinu, stále brala Agátu trochu jako vlastní dceru. Když otevřela penzion Na Statku, dokonce u sebe dívku na půl roku ubytovala. Agáta odsud dojížděla do gymnázia, protože ji Anna chtěla držet dál od svodů velkoměsta, ale byla to marná snaha. Na rozdíl od turistů Agáta nepovažovala mizernou dopravu do centra za problém. V noci vylezla oknem, doběhla na silnici a stopovala, dokud ji někdo nesvezl. Stejným způsobem

se pak vrátila nad ránem nasáklá pachem z cigaret a s rozšířenými zorničkami... Ester se nakonec vzbouřila; s péčí o pubertální feťačku, byť milovanou, nešla výchova vlastních šestiletých dvojčat dohromady. Udělala něco dosud nevidaného: ona, poddajná a přizpůsobivá kamarádka, nejvěrnější z věrných, zavolala Anně a řekla rázné NE. O to víc ji pak mrzelo, že Agáta navzdory své inteligenci a přísné výchově skončila mezi ztracenými případy ve výchovném ústavu pro děti a mládež. Je to i její, Esterina vina?

„Jestli ji nezavřou, tak se zničí,“ prohlásila tehdy pateticky Anna. A pak ještě: „Tuhle příšernou sebedestruktivní povahu má po otci, dej mu pánbůh lehký nebe. Měla jsem to tušit.“

Obě se domnívaly, že výchovný ústav je Agátina poslední šance a že extrémně těžká puberta bude v přísných podmínkách zdárně překonána. Jenže teď Agáta utekla. Je nezvěstná. Kde je? Žije vůbec?

Ester stouply slzy do očí. Ve sluchátku bylo ticho. Annu možná pobouřilo, že na ni nejlepší kamarádka v takové situaci podrážděně křičí, a zavěsila. „Jsi tam?“

Anna se vysmrkala. „Kde bych byla, do háje? Proč sakra mlčíš? Takže o ní nic nevíš? Neukázala se u tebe?“

„Ne. Kdyby ano, přece bych ti bývala dávno zavolala. Copak si myslíš, že bych ji tu schovávala?“

„Ne. Nevím, co si myslím. Jasně.“

„Hledá ji policie?“

„Vyhlásili po ní celostátní pátrání. Ale pochybuju, že ji nějak aktivně hledají. Víš, co mi řekli? Každý rok se pohřešuje přes tři tisíce dětí a osmadvadesát procent z nich nakonec najdeme. To mě tedy uklidnilo. Co ta zbylá dvě procenta? Kde jsou?“ Poslední větu Anna vykřikla a znovu se hlasitě rozvzlykala.

Ester si trochu oddálila sluchátko od ucha. „Mě to tedy docela uklidňuje. Osmadvadesát procent je docela –“

„Zavři zobák! Nesnáším, když mě někdo utěšuje.“